

Moj Bog, žal mi je, da sem grešil... O Jezus, blagoslovi me, odpusti grehe moje...

Skesanega in ponižnega srca Bog nikdar ne zavrne. Kdor je zvečer iz srca obžaloval svoje grehe, temu je usmiljeni Jezus vse odpustil. Kako mirno in sladko se potem zaspi. Tudi če bi ponoči prišla smrt po nas, ničesar se nam ni treba bati: naš dobri Bog je z nami.

Še Mariji se zvečer priporočimo. In ljubemu angelu varihu. In svoje dobre starše Bogu priporočimo. Pa ubogih duš v vicaх ne pozabimo. Vse to lahko ob kratkem in hitro izvršimo.

Otroci! Vsak večer večerno molitev! In bo vsak večer sveti večer in vsaka noč sveta noč. Pa bo enkrat lep in svet tudi tisti večer, ko bo zatonilo sonce našega življenja, ko bomo šli skozi smrtno noč v jasni, večni sveti dan.

Janez Pucelj:

Otroški brevir.

»Ta mesec moramo pa Jezusa posnemati!« reče Čerferinova Marjančka. »Ta mesec je mesec imena Jezusovega.«

»Boš Jezusa posnemala, saj še svetnikov ne moremo,« ji oponese Tone Grahut, ki Marjančki tako rad ponagaja.

Pa Marjančka tudi nima rezanice v glavi in ve, čemu ima jeziček v ustih: »Seveda, prav taki kot svetniki ne moremo biti, posnemamo jih pa le lahko! Saj je tudi naša duša božja podoba, čeprav je daleč od nje pa do Boga. Saj je Jezus sam rekel, da naj ga posnemamo. Svoj zgled sem vam dal, je rekel, da tudi vi tako delate. Tudi je rekel: Učite se od mene, ker sem krotak in iz srca ponižen. In še to je rekel: Bodite popolni, kakor je vaš Oče v nebesih popoln.«

Tone Grahut je premagan. Premagala ga je ženska, deklička! Njega dni — še lansko leto — bi jo bil Tone krepko potegnil za tisti mišji repek, ki mu pravi

Marjančka kita, toda odkar posnema svetnike, kroti v sebi tisto levjo naravo, zato Tone Grahut samo zapoje:

Pastirica žgance kuha,
pa ji v lonec pade muha,
pastir pa pravi: Fej, fej, fej,
zdaj pa žgance sama jej!

Januar — prosinec.

1. Obrezovanje Gospodovo. Ko je bilo dopolnjenih osem dni, da bi bil otrok obrezan, so mu dali ime Jezus, kakor je bil imenovan po angelu, preden je bil spočet. (Luk. 2. 21.)

Vse, kar delate, v besedi ali v dejanju, vse storite v imenu Gospoda Jezusa! (Kol. 3. 17.)

6. Razglašenje Gospodovo. Ko je bil Jezus rojen v Betlehemu, glej, pridejo modri z Vzhoda in zvezda je šla pred njimi, dokler ni prišla in obstala nad krajem, kjer je bilo dete. Stopili so v hišo in ugledali dete z Marijo, njegovo materjo, in padli so predenj ter ga molili; in odprli so svoje zaklade in mu darovali zlata kadila in mire. (Mat. 2. 1, 9—11.)

15. Sv. Maver je bil učenec sv. Benedikta. Nekoč pade menih Placid v jezero. Valovi ga že odnašajo od brega. Sveti Benedikt, vprav ob oknu stoječ, pokliče Mavra in mu veli, naj brž gre in reši potapljajočega se tovariša. Maver brez oklevanja uboga: stopi v vodo, gre povrh vode kakor po suhem, zgrabi tovariša za lase in ga tako reši.

Bodite poslušni svojim predstojnikom in bodite jim podložni, zakaj oni čujejo nad vašimi dušami kot taki, ki bodo odgovor dajali. (Hebr. 13. 17.)

17. S v. A n t o n , egipčanski puščavnik, je še mlad slišal v cerkvi besede evangelija: Ako hočeš biti popoln, prodaj vse, kar imaš, in daj vbogaime — in kakor da je prav njemu govoril Gospod Jezus te besede, tako jih je ubogal: prodal je vso bogato dediščino, jo razdelil revežem ter šel v puščavo, kjer je umrl 105 let star. Svojim

učencem je govoril: »Verjemite mi, bratje, satan se boji, ako pobožni čujejo, molijo, se postijo, so rade volje ubogi in usmiljeni, najbolj pa se boji, ako goreče ljubijo Gospoda Kristusa; že s samim znamenjem njegovega presvetega križa ga premagaš in zapodiš.«

Blagor bogatinu, ki se je našel brez madeža in ki ne hodi za zlatom in se ne zanaša na denar in zaklade. (Sir. 31. 8.)

18. Svetega Petra prestol v Rimu. Jezus je rekel Petru: Povem ti: Ti si Peter — Skala — in na to skalo bom sezidal svojo Cerkev in peklena vrata je ne bodo premagala. In dal ti bom ključe nebeškega kraljestva. In karkoli boš zavezal na zemlji, bo zavezano v nebesih, in karkoli boš razvezal na zemlji, bo razvezano v nebesih.

21. S v. N e ž o , ki je 13 let stara dala življenje za Jezusa pod rabljevimi mečem, so starši objokovali ter nepretrgoma čuli ob njenem grobu. Neko noč se jim hčerka prikaže obkrožena od zbora devic in jih nagovori: »Nikar ne žalujte za menoj, dragi starši! S temi devicami živim v nebesih pri njem, ki sem ga na zemlji iz vsega srca ljubila.«

Blagor čistim v srcu, zakaj ti bodo Boga gledali. (Mat. 5. 8.)

26. Starčka Polikarpa, učenca sv. Janeza evangelista, škofa smirnskega, je rot il poganski sodnik, naj vendar vsaj zastran svoje starosti daruje bogovom. Polikarp mu odgovori: »Šest in osemdeset let že služim Kristusu in še nikoli mi ni storil nič žalega; kako bi preklinjal njega, svojega kralja, ki me je odrešil!«

Večje ljubezni nima nihče, kakor je ta, da kdo da svoje življenje za svoje prijatelje. (Jan. 15. 13.)

27. Velikemu cerkvenemu učeniku Janezu Zlatoustemu je oče zgodaj umrl. Njegova pobožna mati je ostala vdova prav zato, da bi darovala sinu vso materinsko ljubezen. Vodila ga je prav kakor viden angel varuh, tako da je njegov učitelj Libanij, ki ga je učil govorništva in je bil še pogan, vzkliknil: »Kakšne matere imajo kristjani!«

Stari Tobija je govoril svojemu sinu: Kadar vzame Bog mojo dušo, pokoplji moje telo in spoštuj svojo mater vse dni njenega življenja! (Tob. 4. 3.)

28. Prav tako dobro mater kakor Janez Zlatousti je imel tudi sv. Frančišek Saleški. Večkrat mu je rekla: »Veš, da te ljubim, sinček moj, bolj kot vse na svetu. In vendar bi te rajši videla v grobu kakor kdaj v smrtnem grehu.« Ta morda izmed vseh svetnikov najkrotkejši svetnik je bil tudi ponižen po zgledu Jezusovem: Učite se od mene, ker sem krotak in iz srca ponižen. Ko ga zadene mrtvoud in ga žgo z razbeljenim železom po glavi in zatilniku in ga bolečina zmaga je, tedaj reče: »Gospod, čemu

sem še tukaj!« Nekdo pričujočih ga opomni, naj bi rajši rekel tako, kakor je rekel sv. škof Martin: Rad umrjem, o Gospod, pa tudi živeti se ne branim, ako me je tvojemu ljudstvu še treba. Frančišek mu odgovori: »Oh, jaz nisem sv. Martin; nevreden hlapec sem, ki ga ne potrebujeta ne Bog ne ljudstvo!

Tedaj so Jezusu matere prinesle otročičev, da bi roke nanje položil in molil. Učenci so jih karali, a Jezus je rekel: Pustite otročiče in ne branite jim k meni priti, zakaj takih je nebeško kraljestvo.

Mirko Kunčič:

Pojdimo v Betlehem.

*Pojdimo v Betlehem
Jezuška gledat!
Vsak Mu kaj lepega
mora povedat.*

*Jaz Mu porečem:
»Jezušek moj,
milostno name
ozri se nocoj.
Daj, da do konca dni
kakor ta lučka bom
svetlo gorel.*

*v Tebi ugasnil — še
lepše vžžarel.
Daj, da do konca dni
bom kot pastirček Tvoj
slavo Ti pel,
v srcu Te nosil, le
zate živel...«*

*Pojdimo v Betlehem
Jezuška gledat!
Vsak Mu kaj lepega
mora povedat.*

